

THEOLOGICÆ PROPOSITIONES
 A D M E N T E M
 FULGIDISSIMI ECCLESIE LUMINIS, ET DOCTORIS
S. P. AUGUSTINI

*AUGUSTINIANI DE DIVINA GRATIA SYSTEMATIS
 SYNOPSIS EXHIBENTES*

PUBLICÆ VINDICANDÆ

A FF. EREMITIS AUGUSTINENSIBUS

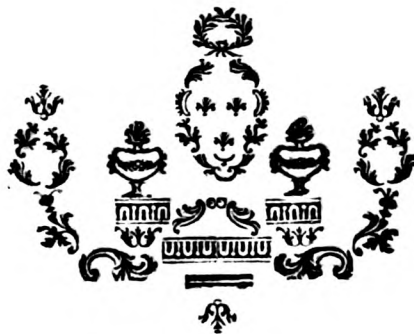
COLLEGII S. AUGUSTINI MAJORIS NEAPOLIS
 ANNO 1778. DIEBUS . . . . .

CATHEDRAM MODERANTE

F. VINCENTIO BARISANI

S. T. M. EJUSDEMQUE COLLEGII REGENTE

*Annis recurrentibus solemnibus S. Catharinæ V. & M. Alex.
 Studiorum Augustinensium Patronæ.*

NEAPOLI MDCCLXXVIII.

TYPIS VINCENTII ORSINO

PUBLICA AUCTORITATE.

*Si verè de his quæstionibus instrui desideras, sicut desiderare te
convenit, ipsis B. AUGUSTINI disputationibus impende cu-
ram, ut in confrenda Dei Gratia defecarissimam, ac salu-
berrimam Evangelicæ, Apostolicæque doctrinæ intelligentiam
consequaris. S. Prosper in ep. ad Ruffinum.*

REVERENDISSIMO . PATRI
FRANCISCO . XAVERIO . VAZQUEZ
 PERUANO
 SACRÆ . THEOLOGIÆ . MAGISTRO
 AUGUSTINIANI . INSTITUTI
 SUMMO , VIGILANTISSIMO . AC . PERPETUO
 MODERATORI
 NON , MINUS . DIGNITATE . ET . AVITA . GLORIA
 QUAM . SUBLIMIORIBUS . ANIMI . DOTIBUS
 ET . PRÆSERTIM , PIETATE , CHARITATE . DOCTRINA
 PRUDENTIA . COMITATE , AC . LIBERALITATE
 CONSPICUO
 VIRO . EXIMIO . ATQUE . INTEGERRIMO
 QUI
 REGULARIS . DISCIPLINÆ . FOVENDÆ . ZELO
 SANIORIS . THEOLOGIÆ . PROPAGANDÆ . STUDIO
 ORDINISQUE . DECORIS , AMPLIANDI
 ET . AUGENDI . ARDORE
 INCENSUS
 NULLO . UNQUAM . PARCIT . LABORI
 SUPERIORI , OPTIMO , PATRI . AMANTISSIMO
 LITERATORUM . HOMINUM
 MÆCENATI . BENEFICENTISSIMO , OMNIBUS
 ACCEPTISSIMO
FR. AUGUSTINUS . CECERE
 EREMITA . AUGUSTINIANUS
 IN . COLLEGIO . S. AUGUSTINI . MAJORIS . NEAPOLIS
 DEFENDENS
 IN . PERENNE . GRATI . ANIMI . TESTIMONIUM
 QUOD
 BONAS . ARTES . ET . STUDIA
 FAVERIT . LAUDAVERIT . TUTATUS . FUERIT
 SE . SUASQUE . THEOLOGICAS . HASCE . THESES
 DEMISSE . OFFERT , ET . CONSECRAT ,

[The page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is scattered across the page and cannot be transcribed accurately.]

- I. **A**ugustiniana de simultanea rerum omnium Creatione sententia, nedum ab omni, vel levissima animadversione immunis est; sed etiam tot tantisque innixa momentis, ut contrariâ probabilior videatur.
- II. Angeli & primus homo in gratia sanctificante a Deo conditi fuere; id tamen ad fidem minimè pertinet.
- III. Impertitus est Deus innocenti creaturæ actuale etiam supernaturale adjutorium ipsi omninò necessarium, & ad actus quoscumque supernaturales, & ad perseverandum in accepta justitia.
- IV. Minime tamen ad hæc præstanda indiguisse creaturam innocentem adjutorio prædeterminante, & naturâ suâ efficaci exploratissima, & constantissima est P. O. Augustini doctrina.
- V. Actuale innocentis status adjutorium intellectum, & voluntatem adjuvare debebat.
- VI. Physicam autem hujus Gratia naturam constitutam putamus in quodam supernaturali Dei concursu ad instar concursus simultanei, quo scilicet Deus supernaturalium rerum ideas intellectui exhibebat, ac voluntatem generaliter præmovebat ad bonum supernaturale.
- VII. Etiam corporis immortalitatem innocenti Adæ Deus concessit; quæ tamen naturæ proprietas non fuit, sed gratiæ Dei beneficium.
- VIII. Ex inconcussis, firmissimisque S. P. Augustini principiis luculentè, solidèque evincitur impossibilem prorsus esse statum, quem *Puræ Naturæ* Scholastici appellant; nonnisi proinde per summam invidiam potest hæc de impossibilitate status *Puræ Naturæ* sententia tamquam in Bajo damnata trahi.
- IX. Suo libero arbitrio primus homo abutens divinum transgressus est præceptum; atque ita factum est, ut originale peccatum in omnes ejus posteros transfundatur, quemadmodum Fides Catholica docet.
- X. Hujus peccati pæna est lacertosa illa quam experimur pugna carnem inter, ac spiritum vulgò concupiscentia appellata.
- XI. Pœna pariter peccati est, non natura instituti hominis ignorantia illa, & difficultas, quam patitur omnis homo ab exordio nativitatis suæ, & qua approbat falsa pro veris, ut erret invitus.
- XII. Stipendium ejusdem originariæ noxæ est etiam corporis mors, seu necessitas moriendi, cui quotquot sunt homines nascuntur subjecti.
- XIII.

- XIII.** Maxima autem hujus delicti poena est exclusio a Regno Cœlorum, & ad sempiternum ignem sub immanissima diaboli potestate damnatio.
- XIV.** Quibus affici etiam parvulos sine baptisate ex hac vita decedentes sententia est S. P. Augustini apertissimis Scripturarum Sanctarum testimoniis munita.
- XV.** In hoc autem infirmitatis & corruptionis statu indigent Filii Adam medicinali Christi adjutorio, quo perditæ per peccatum vires reparentur, & quo fit, ut velimus; sive adjutorio naturâ suâ, & ex *intrinseco*, ut scholæ loquuntur efficaci,
- XVI.** Hujusmodi adjutorium in hoc corruptionis statu esse admittendum, & divinorum librorum oracula, & orationes Ecclesiæ, & constans S. P. Augustini doctrina, aliorumque Patrum consensus clarissimè, invictèque demonstrant.
- XVII.** Neque sub hoc adjutorio naturâ suâ efficaci est libertatis humanæ pertimescendus interitus.
- XVIII.** Ræpudianda propterea est & Gratia Moliniana, & Gratia Congrua prout a Suaresio explicatur.
- XIX.** Præter Gratiâ tamen naturâ suâ efficacem admittenda est in hoc infirmitatis statu etiam Gratia interior inefficax, quæ in scholis appellari solet sufficiens, illa scilicet cui humana voluntas resistit.
- XX.** Cùm medicinalis potissimum gratiæ munus sit, & aperire quod latebat, & suavè reddere quod non delectabat, rectè proinde cum P. O. Augustino a nobis gratia definitur; *Inspiratio Sancta dilectionis; ut cognita sancto amore faciamus.*
- XXI.** Eodem Augustino duce statuimus efficacis gratiæ vim positam esse in Sancta interiori delectatione superante contrariam cupiditatem.
- XXII.** Sed quoniam hæc sancta delectatio juxta S. P. Augustini doctrinam eadem non est in omnibus, sed suos habet gradus, & modò est major, modò minor, modò vincit cupiditatem ad malum trahentem, modò ab eadem vincitur; hinc rectè Augustiniana Schola explicat gratiam naturâ suâ efficacem per sanctam interiorem delectationem, quæ gradibus relativè superior concupiscentiam vincat; inefficacem vero per sanctam non victricem delectationem tribuentem voluntatem bonam, sed parvam & invalidam.
- XXIII.** Expositus hæctenus divinæ gratiæ agendi modus, nedùm est humanæ voluntati connaturalis, & maximè suavis; sed talis, ut libertatem, & a *coactione*, & a *necessitate* servet incolumem.
- XXIV.**

- XXIV. Hocce autem Augustinianæ Scholæ systema contendimus esse genuinum, & germanum strenuissimi divinæ gratiæ vindicis P. O. Augustini systema, nullamque affinitatem habere cum damnato Jansenii dogmate.
- XXV. Cùm autem Gratia dicatur Gratia quia gratis datur, opera naturalia neque de *condigno*, neque de *congruo* possunt medicinale Christi adjutorium promereri; imo ad illud nemo per vires naturæ potest se *positiva* disponere: dispositionis vero *negativa* nullam habet Deus rationem in suorum largitione donorum.
- XXVI. Utpote fictitium procul amandandum est a sana Theologia illud pactum excogitatum a Molina inter Deum Patrem & Christum de elargienda supernaturali gratia facientibus quod in se est per vires naturæ.
- XXVII. In hoc infirmitatis statu indigent homines ad quemcumque supernaturalem actum medicinali Christi adjutorio actuali, & efficaci.
- XXVIII. Et ad ipsum fidei initium;
- XXIX. Imo & ad Deum, etiam ut naturæ Auctorem super omnia diligendum,
- XXX. Et ad totam legem naturalem, etiam quoad operis substantiam servandam.
- XXXI. Et ad quascunque tentationes, etiam ex solo amore boni honesti vincendas.
- XXXII. Ad finalem autem in bono perseverantiam requiritur speciale divinæ gratiæ donum distinctum a gratia habituali, & ab auxiliis, quæ ei tamen semper sunt adnexa.
- XXXIII. Omnia pariter peccata venialia per totum vitæ cursum vitare est gratiæ Christi maximum singularissimumque privilegium.
- XXXIV. Sed quia præcepto charitatis tenemur omnes deliberatas actiones ad Deum tamquam ultimum finem vel actu, vel virtute referre;
- XXXV. Idcirco, ut homo deliberatè operans non peccet indiget medicinali, & efficaci Christi adjutorio.
- XXXVI. Cujus primarius effectus est excitatio hominis ad fidem aut explicitam, aut saltem implicitam.
- XXXVII. Minimè autem indiget, aut fide habituali, aut gratia remissionis peccatorum.
- XXXVIII. Concedentes tamen aliqua faciliora naturalis legis mandata quoad operis substantiam, & finem proximum sine Christi gratia posse servari.
- XXXIX.

- XXXIX.** Multa proinde fiunt ab infidelibus, & impiis, quæ inspectis virtutum officiis habent decus laudis, neque appellari debent peccata; licet hæc eadem, vitio prorsus extrinseco, quatenus ex intentione operantis non referuntur in Deum, peccata dixerit S. P. Augustinus; possunt enim aliqua bona non benè fieri.
- XL.** Medicinale porrò adjutorium, cui Deus dat, misericorditer dat, cui denegat, justo denegat judicio. Verum quia beneficentissimus Deus neminem deserit, nisi deseratur; idcirco justis omnibus in tentatione positis aliquod medicinale Christi adjutorium nunquam desit, præsertim aliqua, saltem levis, gratia ad orandum.
- XLI.** Quamvis nunquam reapse orabunt, nisi ipsis efficax orationis gratia conferatur.
- XLII.** Excœcari tamen, & obdurari peccatores aliquando adeo, ut omni gratiæ medicinalis careant auxilio cum S. P. Augustino tenemus.
- XLIII.** Eodem gratiæ medicinalis auxilio carere infideles pure *negativos*, qui nimirum nihil adhuc de Evangelio audierunt, in pœnam præcedentis peccati, saltem originalis ipsomet S. P. Augustino præeunte asserimus.
- XLIV.** Puerulis etiam vitâ functis antequam baptisate abluantur, nullam actualem Christi gratiam conferri extra dubitationis aleam positum esse debet.
- XLV.** Neque tamen inde, aut peccata non esse iis imputanda; qui omni medicinali justo Dei judicio carent auxilio, aut Christum pro omnibus mortuum non esse, inferendum est.
- XLVI.** Cùm jure imputetur peccatum etiam iis qui omni gratia sunt destituti, dummodo hæc priventur in pœnam præcedentis peccati, sive actualis, sive saltem originalis.
- XLVII.** Christus vero quamvis sit mortuus pro omnibus, & pro omnibus ac singulis remedia salutis instituit, paravit, exhibuit; non omnes tamen beneficium mortis ejus recipiunt, sed ii dumtaxat, quibus meritum passionis ejus communicatur.
- XLVIII.** Quicumque itaque a Deo non adjuvantur per subministrationem adjutorii, de sua culpa quæri debent, non de ipsomet Deo liberalissimo Gratiarum largitore, qui licet nobis occulto, non tamen injusto id præstat judicio.

VAM
1546076